

pähklid saevama. Siis tõstab noorem wend oma laulu bealt, misga ta messad, lagedad ja tuule õhu elustab, et laululinnud igale poole signewad. — Wahe aegal wiinud Soome tuuslar ema neil kodunt, kellega ta laugemale ei saanud kui Jru mäele, kuhu jumalik wägi tõdewli mahawillutanud ja Linda kwiipakuts moondanud, et karstet lestenaißt kedagi kiusama ei peaseks. — Poead leidwad koju tulles pesa tühja ja jälgi õue pealt, et siin head ei wõida sündind olla. Noorem wend lähäb efitels isa haanale, sealt mere kaldale waatama, kas ehk kustiil emajälgi järele jäänud. „Laene weereb laene jälgil wete woode weretusel,“ aga need ei annud märki, ega toonud sõnumid. Senni kui teised wemad magama heites nõupidawad home eidejälgi otsima minna, kargab —

Rehjandamas laulus noorem wend kaldalt laenestesse ja hakkab Soome poole ujuma. „Tugew käsi lõhkus laeneid, peffis laneid merepinnal“ teadmata, et ses efitmeses teekäigis idu juba warjul puhkas, mis temale waralist lahku mist siit ilmaßt pidi kaswatama. Põhja nael ja wana wanter taewa lael juhitud teda mereteel, kinni ta ühe saare kaldale jõuab ja natuke wästimust puhkab. Uinudes tahab ta filmi parajalt laugutada, tungib tütarlapse kena laul tema kõrwa. Selga wasta kalju toetates, jalad mere pinnal istub Kalewipoeg kaldal, kust tema filmi sirutates laululinnu tamme warjus, tule ääres näeb, kes enda näpud fedratud ja lõwendiks lõssutatud kangaid walwab, mis pleegile pandud. Kalewipoeg meelitab, wasta lauldes piigat enese poole; kartes astub tütarlaps samm sammult ligemale ja istub wiimaks noore mehe kõrwa. Warem kui koit tõuseb, oliwad noored südamed ennast ühendanud. Alitselt kui unenäust ärkades halab piiga kiljatama; wanemad armawad kisa efitels unenäuks, siis kargab Saare taat asemelt, sassis wembla läte ja tormab waatama, mis tütre kisa sünnitanud. Wõõra mehe tugew kaju kahandab tema julgust, tütar ei julge pisarad filmi ülestõsta, aga Kalewipoeg, efitust märkamata, küßib kohkumata, kas ehk Soome tuuslar eile õhtu siit mõõda sõdunud. Saare taat ei olla teda näinud; ta nõuab otsust: kust maalt ja sugust noormees sündinud. Hooplilikult kuulutab

Kalewipoeg oma sugu ja sündimise paika, aga saab ta isa ja ema nime awaldanud, kohkub tütarlaps, tuigub kalda sõrwale, ja libiseb ehk kufutab ennast sealt merde. Kalewipoeg wiiskab ennast sedamaid tema järel mere põhja, aga wilu, sügaw süngise ei anna saaki enam tagasi. Nooremehet peatõuseb laenetest üffi nähtawale. „Jumalaga, isa kurba!“ hüüab ta — „tütar sulle satud wette, ema mulle warga wõtku, wiletsad meie wemmisesed, õnnetumad ühtewärki.“ Mure kadunt ema pärast ei anna temale mahti tütarlast kahetieda, tema ujub wesi teel edasi. Tütarlapse wanemad lähwad pika rehadeega merd riisuma, et ehk lapse teha sealt leiaks, nemad kuulwad laulu laenetest, mis selgest näitab tähendama, et nende laps siit põrnu põlwest juba lahkunud.

„Wiendama laulu hakkatusel leiame Kalewipoega Soome rannas, kus ta wärske hommi õhu wilus wästimust puhkama lähäb. Umberringine rabu loomuses uinutab teda sügawast magama. Senni kui tema puhkab, lähäb jutustaja upunud Saare piiga wanemaid waatama. Nemad ei olnud kül (weel 4. laulus) oma tütar, waid tema asemel ühe kotkamuna, wana raudkõbara ja noore tamme merest riisunud. Puu istutakse kiige sambale, kus nende kadund tütar enne lustil ennast kiigutanud; muna pannakse raudkõbarase, kus pääwal päikese terad ja õõsel eit süngis teda audub, kinni noor kotkas wälja tuleb, kellel üks weike mehike tiirwa all. — Müüd lähäb laulil Kalewipoemale tagasi, keda pikast unest karastatud parajalt ärkamas leiab. Tema tätab Soome maal laugemale, isetallatud radadel, ühtepuhku waates, kas ehk kustiil kaste pinnalt eide jälgi nähtawale tõusmas. Wiimaks filmab ta mäe harjalt orgu, orus tuuslari talu, ja pere mehe puude warjul puhkamas. Kalewipoeg tõmbab noore tamme juurtega tükis maast, laastab oksad küllest, et tugewa wembla saab, misga ta edasi lähäb, maa pinda sammude all mangutates. Ohmatusel ülesärkanud tuuslar leiab waevalt aega, pihu täie udujulgi põuest wõtta ja nõiasõnu elustatud lendama puhuda; kus suled tuuletiiwul läbistiku keereldes raudriides sõameesteks endid moondawad, ja kui jala ja hobuse wägi lange mehe lere peale langewad. Tema